

Алхимицитѣ вѣрвали, че благороднитѣ метали могат да се превърнатъ въ благородни, че скъпоценниятъ металъ злато може да се получи по изкуственъ начинъ. Понеже златото е жълто и лъскаво, тѣ смѣтали, че то може да се получи отъ други вещества, които по отдѣлно притежаватъ тия свойства — напимѣрь, отъ сѣра и живакъ. Отъ сѣрата то ще вземе жълтия цвѣтъ, а отъ живака — блѣсъка. Правили много опити, но всички излѣзли несполучливи. Това, обаче, не ги отчаяло. Съ нова енергия тѣ неуморно подновявали опититѣ, за да откриятъ тайния начинъ, по който се получава благородния металъ, изворъ на земно щастие. Отъ алхимицитѣ намъ сж завещани безброй рецепти за получаване на злато — разбира се, всички до една лъжливи. Когато се увѣрили, че само отъ живакъ и сѣра не може да се получи злато, тѣ измислили да прибавятъ и ново вещество къмъ смѣсата — соль. По-късно измислятъ и ново, тайнствено вещество — *философски камъкъ*, камъкътъ на знанието, на мъдростта. Споредъ алхимицитѣ, съ това вещество могатъ да се правятъ чудеса, съ него лесно и бързо може да се постигне желаната целъ. Малка частица отъ него е необходима, за да се превърне простия металъ въ благороденъ. Достатъчно е, споредъ алхимицитѣ, една частъ философски камъкъ, за да превърне 10, 100, 1000 части простъ металъ въ злато. Но какво е философскиятъ камъкъ. И сведенията за това чудно вещество сж забулени съ мъгла.

Фиг. 2. Мамонъ, царь на златото и на подземния свѣтъ. (Рисунка отъ 16 вѣкъ).